

Tâm Y Ký

Contents

Tâm Y Ký	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2-1	6
3. Chương 2-2	10
4. Chương 3	14
5. Chương 4	18

Tâm Y Ký

Giới thiệu

Tạm dịch: Nhật ký tìm quần áo. -. Nội dung nhãn hiệu: Niên hạ cận thủy lâu thai thanh mai trúc mãNhân vật chính: T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-y-ky>

1. Chương 1

Đại Chu từ khi khai quốc đến nay, mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Ở trên đều là nói nhảm, không có nửa phần quan hệ với Trình Thâm.

Tại hoàng thành Đại Chu, Trình Thâm là một nhân vật truyền kỳ.

Sở dĩ nổi tiếng, có hai nguyên nhân, thứ nhất, hắn là hậu bối của tướng quân khai quốc có chiến công hiển hách, nhận được che chở của tổ tiên, là tuần tể hầu gia nhất phẩm đương triều, thứ hai, hắn có một nhi tử chín tuổi.

Trình Thâm năm nay mới có hai mươi lăm.

Sao không thể coi là truyền kỳ chứ?

Đầu xuân hạt mưa nhỏ như sợi tóc, rơi xuống vạn vật không tiếng động. Ngày hôm đó Trình Thâm lui xuống từ trong triều, đi đến phố Tuần Liễu, trên thân đã ướt gần một nửa. lúc này khoảng cách tới Hầu phủ còn mấy bước chân, Trình Thâm liền chui vào một quán trà bắt chắp mọi thứ tránh mưa.

“Ôi!!! hầu gia, cuối cùng cũng về rồi, mời bên này.” Hỏa kế của quán trà gọi mời hắn.

Hi(..)

Trình Thâm hòa khí mà lên tiếng:

“Đa tạ, ta chỉ tránh mưa thôi, lập tức về nhà.”

“Haiz, hầu gia khách khí gì chứ, trận mưa này không ngừng ngay được đâu, mời ngài vào bên trong ngồi, lát nữa tiểu nhân sai người đi mua dù cho ngài, ngài xem được không?”

Trình Thâm vẽ mặt sững sờ, môi hồng nửa khép, thấy hỏa kế này nhiệt tâm như vậy, cũng không muốn bỏ qua ý tốt của người ta, đành phải thuận theo hỏa kế mà đáp ứng:

“Đa tạ.”

Hỏa kế quán trà tay chân lạnh lẽo dẫn Trình Thâm tới phòng xa hoa nhất trên tầng hai, lại hấp tấp pha loại trà đắt tiền nhất.

“Hầu gia, gần nhất tiểu quán có mời đến một vị đầu bếp Giang Nam, am hiểu làm các loại điểm tâm, ngài có muốn nếm thử hay không ạ?”

Trình Thâm nghi ngờ nói:

“Quán trà cũng bắt đầu bán điểm tâm rồi à?”

“Hầu gia ăn ngon mặc đẹp, tự nhiên không hiểu được bình thường dân chúng mưu sinh khổ cực, còn không phải thời gian qua sắp không nổi nữa, mới phát triển một vài nghề phụ...”

Hỏa kế kia nói rồi nói, đưa tay đỡ trán, còn có tiếng khóc nhỏ.

Trình Thâm sững sờ một chút, vội nói:

“Người... đừng như vậy... Thế này đi, đem điểm tâm hết lên đây, cho ta mấy loại thanh đạm là được, số còn lại... Ta vừa rồi nhìn thấy đầu phố có người ăn xin, người đem cho hắn đi...”

Trình Thâm âm tiết cuối cứng rắn nói ra, còn chưa kịp bảo hỏa kế mình không ăn các loại hoa điểm tâm, hỏa kế đã mất dạng.

Đi còn nhanh hơn Phong Hỏa Luân(*) nữa. ()

(*)Phong Hỏa Luân: bánh xe của Na Tra ấy.

Trình Thâm khê thở dài một hơi.

“Người ở đây làm gì vậy?”

Một hơi còn chưa than xong, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, tiến vào một người nam tử trẻ tuổi vận trường bào màu xanh đen.

Hắn híp hai mắt lại, ngũ khí tựa hồ có chút bất mãn. []

Trình Thâm giật mình một cái, sợ tới mức thiếu chút nữa té từ trên ghế xuống, có chút chột dạ dò xét liếc nhìn nam tử trẻ tuổi, vụng về nghĩ muốn giải thích là vì trời mưa quá to, đến đây chỉ để tránh mưa. Đáng tiếc còn chưa mở miệng, nam tử trẻ tuổi kia đã ba bước hợp thành hai đi tới, cau mày nói:

“Sao toàn thân ướt hết thế này?”

Trình Thâm hơi hơi ngửa đầu, trên mặt lộ ra vẻ nịnh nọt cười:

“Không có gì đáng ngại, không có ướt hết đâu... chỉ có ướt áo ngoài...”

Nam tử trẻ tuổi cất ngang hần mà nói:

“Hôm nay có chút việc chậm trễ, tới có chút chậm, sau này trời mưa, người cứ ở ngoài cung chờ ta.” Dứt lời, kéo tay hắn đi ra ngoài.

Vừa gặp hỏa kế kia bùng điểm tâm lên, ba người đối mặt nhau.

“Hầu gia... ngài đây là...” Hỏa kế nhìn chằm chằm ánh mắt một bộ vô tội nhìn Trình Thâm.

Nam tử trẻ tuổi nhú mày cười cười, tay còn trống cầm lên một miếng bánh hoa quế, hướng hỏa kế thanh âm lạnh lùng nói:

“Người cũng đã biết, hắn không ăn bánh hoa quế nhỉ?”

Hỏa kế lập tức bị dọa đến không nói nên lời.

“Vị tiểu ca này, là như thế này...” Trình Thâm thấy hỏa kế kia bị dọa sợ, vội vàng lên tiếng giải thích, thế nhưng mới nói được phân nửa, đã bị một cỗ kính lực kéo đi.

“... Tiền điểm tâm ta sẽ mang đến sau nhé...”

Sau khi hai người cùng rời đi, hỏa kế kia lòng còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, kìm lòng không đậu nhỏ giọng nói:

“Tiểu tử này quả thực so với lão tử còn hơn mà!”

“Tới đây.” Trình Ngạn Cảnh tay cầm dù nhỏ che mưa, mi phong túc khởi.

Trình Thâm nhìn thoáng qua dù nhỏ trên đỉnh đầu Trình Ngạn Cảnh:

“Sao không đổi thành hai cái dù?”

Trong trí nhớ mỗi lần Trình Ngạn Cảnh tới đón hân đều mang theo một cái dù...

Trình Ngạn Cảnh mãi bắt tại hồ nói:

“Chẳng muốn cầm.”

Trình Ngạn Cảnh: “Trận mưa này chưa tới mấy canh giờ căn bản không ngừng được, ngươi là muốn toàn phủ mọi người bụng đói chờ ngươi trở về sao?”

Trình Thâm vội vàng giải thích:

“Không không không, các ngươi có thể dùng bữa trước mà...”

“Đừng lè mề nữa.” Trình Ngạn Cảnh đi đến bên cạnh Trình Thâm, đem cái dù chuyển qua trên đầu Trình Thâm, lại ngẩng đầu nhìn một cái, chậm rãi nói:

“Này không phải cũng đủ che sao?”

Trình Thâm kiên trì cự tuyệt:

“Quá nhỏ! Ngươi bị ướt mất, gần đây có lẽ có cửa hàng, đi mua một cái dù lớn hơn đi.”

“Đây đã là cái dù lớn nhất rồi.” Trình Ngạn Cảnh mặt không đỏ tim không đập: “Cho nên, chúng ta có thể trở về chưa?”

“Ta đói bụng.” Cuối cùng, y lại thấp giọng thêm một câu.

Trình Thâm cuối cùng nhẹ nhàng hơn:

“Ngươi đem cái dù che về bên mình đi.”

Trình Ngạn Cảnh hàm hồ mà đáp lại, duỗi tay nắm tay Trình Thâm, thấp giọng nói:

“Tới gần chút đi, kéo ướt.”

“Hôm nay bệ hạ hỏi ta chuyện của ngươi, năm sau sẽ là lễ đội mũ(*) của ngươi, trong lòng có ý tưởng gì không?”

(*)lễ đội mũ: ngày xưa khi con trai đến tuổi 20 sẽ làm lễ đội mũ, cho biết người đó đã trưởng thành.

Trình Ngạn Cảnh không đếm xỉa tới nói:

“Thiên tử nhật lý vạn ky, ngay cả chuyện nhà bình dân cũng muốn quản sao?”

Trình Thâm: “Ngài ấy chỉ là muốn hỏi một chút, ngươi nếu như không thích, sau này ta không nhắc tới nữa. Đúng rồi, còn có mười hai ngày nữa là sinh nhật 19 tuổi của ngươi, muốn cái gì nào?”

Trình Ngạn Cảnh: “Cũng không phải mấy đứa trẻ con, không cần làm gì, lãng phí bạc.” Y nói xong lời này, vô thức nhìn thoáng qua Trình Thâm.

Trình Thâm trong miệng lẩm bẩm:

“Sinh nhật cũng phải đến, người nếu như không nghĩ ra đặc biệt muốn quà gì, không bằng ta thay người làm chủ vậy.”

“Ừ.”

“Lát nữa sau khi hồi phủ người nhớ sai người đem bạc đến quán trà nhỏ kia trả nha, mưu sinh không dễ.”

Trình Ngạn Cảnh không đáp.

Trình Thâm lại nói: “Người gần nhất không phải thường xuyên tới Lâm Uyển đi săn sao? Tiễn thuật có tiến bộ không?”

Trình Ngạn Cảnh nghe thấy những lời đó, căng thẳng trên mặt mới hơi hơi dịu xuống:

“Cũng coi như được, không có bồi nhọ vinh quang của tổ tiên.”

Tổ tiên Trình gia chính là lấy tiễn thuật tinh xảo ôn hòa mưu lược mà có tiếng.

Trình Thâm cảm thấy tâm tình Trình Ngạn Cảnh tựa hồ không tệ, trong lòng cảm thấy là thời cơ tốt, mở miệng hỏi vấn đề của mình:

“Ngạn Cảnh... người có phải cảm thấy ta không tốt không?”

Trình Ngạn Cảnh mặt trong nháy mắt liền thay đổi, giật mình một chút, híp mắt lại, dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn về mặt tiểu tâm dục dục của Trình Thâm, thật lâu, mới lên tiếng:

“Tại sao muốn hỏi vậy?”

Trình Thâm lắc đầu, dời chủ đề đi:

“Che dù đằng hoàng đi, đầu bên kia người ướt hết rồi.”

Hai người lại hồi lâu không nói gì.

“Kể từ hôm nay, ta dạy người đọc sách tập viết được không?”

Nói thật buồn cười, Trình Thâm từ nhỏ đã thông thạo âm luật, sở trường kỳ họa, chỉ đọc có sách và võ nghệ, là dốt đặc cán mai.

Đáy mắt Trình Thâm chợt lóe, tiếp theo cười nói:

“Sao vậy, chịu không nổi ta mù chữ à?”

Trình Ngạn Cảnh quay mặt qua một bên, không muốn nhìn về mặt cười đùa ngây thơ trong trẻo của Trình Thâm.

Hai mươi năm trước, công chúa Minh Thanh chưa xuất giá có con hoang, lại sống chết không chịu nói ra cha của đứa bé trong bụng, trong một khoảng thời gian cả triều nhốn nháo, một số đại thần hợp lại ký một bản tấu yêu cầu điều tra nghiêm ngặt, mượn gió hoàng gia. Hoàng đế liền hạ xuống một đạo thánh chỉ: Chủ động dền tội, xử phạt nhẹ nhàng; nếu không, chu di cửu tộc.

Trình Hằng liền đứng ra.

Trình Hằng — cũng chính là cha của Trình Thâm hấn, nhưng đã lập gia thất mất rồi.

Sau khi trải qua trùng trùng điệp điệp khó khăn trắc trở chọn lựa, cả nhà Trình gia cao thấp chỉ còn lại một mình Trình Thâm.

Đã được tính là bất hạnh trong vạn hạnh.

Bởi vì lấy thanh danh công chúa đã bị tổn hại, hoàng đế hạ xuống một mệnh lệnh khiến người không thể tưởng tượng được, đem công chúa tứ hôn với công tử Trình Thâm của Trình phủ, đời này không được tái giá.

Bởi vì luật pháp Đại Chu đối với quả phụ có phân biệt rất lớn, hoàng đế cũng rất đau lòng cho muội muội của mình, mới nghĩ ra biện pháp như thế.

Một năm nọ, Trình Thâm vừa tròn năm tuổi.

Chuyện lúc trước không đề cập tới.

Trình Thâm tràn đầy hoài niệm nói:

“Khi còn bé chúng ta rất thân, nhưng năm này có thể ta đối với người chưa đủ để tâm...”

“Không phải vấn đề ở người.” Trình Ngạn Cảnh nhẹ giọng hỏi Trình Thâm: “Ta hỏi người, nếu có một ngày, ta phải rời khỏi kinh thành, người lúc đó sẽ làm thế nào?”

Trình Thâm nghi hoặc ngẩng đầu, đối diện với con người đen láy của Trình Ngạn Cảnh, hẳn nhớ kỹ cách đây ít năm đứa nhỏ này chỉ cao tới ngực mình thôi.

Trong thoáng chốc, hẳn cảm giác khoảng cách giữa mình và Trình Ngạn Cảnh thật xa, bất luận là bên ngoài, hay là trong nội tâm.

Loại cảm giác vô cùng lo lắng khiến Trình Thâm cứng rắn lên tức giận nói một câu nặng lời:

“Ở kinh thành tốt người không ở, muốn ra ngoài làm cái gì, việc này ta không đồng ý. Người sớm từ bỏ ý định này đi.”

Hắn vốn tưởng rằng Trình Ngạn Cảnh sẽ phản bác lại, ai ngờ người bên cạnh khẽ ừ.

Vừa trở lại phủ, liền có nha hoàn ra đón:

“Hầu gia, công chúa đang ở Đường Lê viện đợi ngài.”

“Có chuyện gì chờ ăn cơm xong rồi nói cũng chưa muộn, người trở về nói cho nàng biết, bảo nàng chờ trước.” Trình Ngạn Cảnh căn bản không cho Trình Thâm cơ hội nói chuyện, kéo hắn tiến vào sân nhỏ.

Trình Ngạn Cảnh khuôn mặt bình tĩnh, không nói một lời đem áo ngoài bị ướt của Trình Thâm đổi mới, mới rũ mắt xuống, chuẩn bị đẩy cửa rời đi.

“Ngạn Cảnh.” Trình Thâm gọi y: “Trên người người cũng ướt, lát nữa về nhớ thay đấy.”

Hắn biết rõ tính tình đứa nhỏ này, đối với người khác rất để ý, nhưng với chính mình thì ngược lại rất chủ quan. Bảo vệ không đúng cách, lúc này hẳn không nói, Trình Ngạn Cảnh sẽ trực tiếp đi tới Lâm Uyển.

Trình Ngạn Cảnh cước bộ dừng một chút, không trả lời, đẩy cửa mà đi.

Trình Thâm lại thở dài, hẳn thật sự càng ngày càng khó nắm bắt tâm tư đứa nhỏ này.

“Hầu gia, Lý đại nhân đến rồi.”

Trình Thâm vừa mới vào, Lý đại nhân liền chạy ra đón, mở miệng câu đầu tiên là:

“Hầu gia... sắc mặt không tốt lắm nhỉ...”

Trình Thâm đưa tay lên sờ mặt mình, nói:

“Chắc là gần đây buổi tối ngủ hơi ít, Lý đại nhân tìm ta có chuyện gì?”

“Sao lại ngủ trễ? Hầu gia thế nhưng có tâm sự?” Lý đại nhân bắt được đôi câu trong lời nói của Trình Thâm liền hỏi.

Trình Thâm từ trước đến nay không chống được mấy câu hỏi thăm như thế, tổng không thể nói mình vì chuyện sinh nhật Trình Ngạn Cảnh mà mất ngủ được, đành phải cười khan vài tiếng:

“Vấn đề thời tiết, Lý đại nhân không cần phải lo lắng.”

Lý đại nhân thở dài, tiếp tục nhìn mặt Trình Thâm:

“Lão phu nhìn hầu gia ấn đường biến đen, ngược lại không giống vấn đề về thời tiết đâu!”

“Lý đại nhân học xem tướng khi nào vậy?”

Trình Ngạn Cảnh không biết tới lúc nào, trên mặt bộ dáng tươi cười, chắn trước mặt Trình Thâm:

“Không bằng trước xem cho ta một chút ha? Nhìn tướng mạo ta thế nào?”

Lý đại nhân lộ vẻ lúng túng, ha ha cười vài tiếng:

“Công tử thật sự là khen lắm, ta đã già khom rồi, làm sao nhìn một cái liền tin được chứ, chỉ là trò tiêu khiển thôi mà...”

Trình Ngạn Cảnh: “Nếu là trò tiêu khiển đạt trình độ cao như thế, vì sao còn muốn cho ta...” Nói đến đây, Trình Ngạn Cảnh ngừng một chút: “Ta lại không có ý tán thưởng lão, lão hiểu lầm rồi.”

“Ngạn Cảnh, không... không được vô lễ.” Trình Thâm vẻ mặt tràn đầy áy náy hướng Lý đại nhân xin lỗi: “Lý đại nhân, mời tới thư phòng.”

Lý đại nhân lập tức được như ý, vội càng tiếp lời:

“Được được được, hầu gia, mời ngài bên này.”

Ây dza, còn có ai thức không?

Good night!!!

(1.6.18; 00.00 AM)

2. Chương 2-1

“Hầu gia, chuyện ta nói ngài thấy thế nào?” Vào thư phòng, Lý đại nhân chốt cửa chặt lại, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Trình Thâm trên mặt lộ ra dáng cười lúng túng, khuôn mặt khó xử nói:

“... Lý đại nhân, ta từ nhỏ đã lớn lên ở đây, thật sự không dứt bỏ được. Huống hồ... chuyện này có lẽ cũng không dễ như ông nói...”

“Hầu gia! Dù vì chuyện sau này, ngài chẳng lẽ còn đang do dự?” Nốt ruồi dưới mũi cùng hai chòm râu của Lý đại nhân nhếch lên nhếch lên, vươn tay nắm chặt ống tay áo Trình Thâm, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ngài chẳng lẽ đã quên tướng quân cùng phu nhân là chết như thế nào sao? Đương kim thánh thượng —— ngài ấy sẽ không tha cho người hầu gia...”

Trình Thâm lắc đầu, hỏi:

“Tại sao? Bởi vì cha ta làm chuyện gì sai sao?”

Lý đại nhân gấp đến độ vỗ đùi một cái, đáp phi sở vấn(*):

(*)đáp phi sở vấn: hỏi một đằng, trả lời một nẻo

“Hầu gia, ta thế nhưng nghe phong thanh —— bệ hạ muốn ra tay xử lý ngài! Ấy dza, cái này chính là tạo nghiệt đó!”

Trình Thâm cảm thấy đầu có chút đau, lỗ tai có chút ong ong:

“Lý đại nhân, ta biết ý tốt của ông, thế nhưng là ông nói...”

Lý đại nhân dùng một loại ánh mắt phức tạp mà thương cảm nhìn Trình Thâm:

“Chẳng lẽ hầu gia cảm thấy, bệ hạ thấy được tình cảm của công tử...”

“Hầu gia chẳng lẽ không biết lý do tại sao năm đó hoàng thượng phải đem công chúa có thai gả đến Hầu phủ?”

“Hầu gia lại không biết? Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại?”

...

Sau khi Lý đại nhân rời đi, Trình Thâm mới nhớ tới còn phải tới Đường Lê viện một chuyến.

Mưa chẳng biết đã ngừng khi nào. Lúc Trình Thâm đi tới Đường Lê viện, nàng đang pha trà.

Trình Thâm liếc mắt, chỉnh trang lại y quan, đi tới, hướng về phía phụ nhân trước mắt dung mạo diễm lệ lại vận y phục có phần vô cùng mộc mạc nói:

“Công chúa.”

Thế là phụ nhân kia giương mắt nhìn Trình Thâm, không đứng dậy, chỉ nhàn nhạt nói một câu:

“Hầu gia đã đến, ngồi đi.”

Trình Thâm đáp lại, ngồi xuống, đưa tay nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, trên mặt lộ ra mỉm cười:

“Trà ngon.”

“Ngạn Cảnh cho tới bây giờ vẫn không chịu uống trà ta pha, hầu gia không chê tay nghề kém cỏi của ta là may mắn lắm rồi.” Phụ nhân dứt lời, trên gương mặt quả đậm nay đã hiện rõ lên một tia bi thương.

“Ta vào phủ cũng 20 năm rồi, có thể nói là lớn lên ở hầu gia...” Phụ nhân lại rót trà cho Trình Thâm.

Trình Thâm biết nàng hôm nay cư xử như vậy nhất định có việc, vội nói:

“Công chúa có việc mời nói.”

“Chỉ trách ta năm đó làm chuyện ngu xuẩn, liên lụy tới Trình gia...”

Trình Thâm khẽ giật mình, rồi lại lắc đầu:

“Công chúa nói sai rồi... là Trình gia có lỗi với người...”

“Hầu gia chẳng lẽ không muốn có con nối dõi của chính mình sao?” Đôi mắt đẹp dịu dàng của phụ nhân ánh lên một tia áy náy, nói: “Ta sẽ xin tha với hoàng huynh...”

Trình Thâm lắc đầu cười nói:

“Đa tạ ý tốt của công chúa, không cần.”

Dứt lời, hướng phụ nhân cung kính thi lễ một cái:

“Kính xin công chúa thứ tội.”

Phụ nhân nghe vậy, nói:

“Nếu như hầu gia trong lòng không có ý này, ta cũng không miễn cưỡng nữa, nhưng mà, Ngạn Cảnh đứa bé này tuổi cũng không còn nhỏ, cũng không thể lãng phí thời gian, cũng nên thành gia, hoàng huynh ta cũng là ý này...”

Trình Thâm lặng yên một hồi, nói tiếp:

“Việc này ta không làm chủ được, tâm tính đứa nhỏ này quật cường, việc ta có thể làm, chỉ là truyền đạt mà thôi.”

“Vậy làm phiền hầu gia rồi.”

“Công chúa khách khí.”

Từ Đường Lê viện đi ra, rẽ ngoặt một cái, đúng lúc gặp được Trình Ngạn Cảnh.

“Nàng nói với người cái gì vậy?” Trình Ngạn Cảnh hỏi.

Chẳng biết tại sao, Trình Thâm cảm thấy Trình Ngạn Cảnh tựa hồ có chút khẩn trương.

“Cũng không có chuyện lớn gì.”

Trình Ngạn Cảnh nhẹ gật đầu, trong lòng thở phào một cái, ánh mắt thẳng tắp nhìn Trình Thâm.

Trình Thâm bị Trình Ngạn Cảnh nhìn có chút sợ, không được tự nhiên đem ánh mắt chuyển đi nơi khác, cười khan hai tiếng:

“Chúng ta cũng nói đến chuyện của người, người tuổi cũng không còn nhỏ...”

“Vậy người muốn làm như thế nào?” Trình Ngạn Cảnh nhẹ giọng hỏi.

Không chờ Trình Thâm trả lời, Trình Ngạn Cảnh lại nói:

“Bất luận người có đồng ý hay không, hy vọng hay không, ta sẽ không rời khỏi Hầu phủ, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Trình Thâm cảm giác, cảm thấy Trình Ngạn Cảnh hôm nay có chút không đúng, lời nói cũng rất kỳ quái.

“Không có gì hết, người vẫn chưa dùng bữa nhỉ, đi thôi.” Trình Ngạn Cảnh nhưng không có ý nói chuyện tiếp cùng Trình Thâm, nhàn nhạt nói lời kết thúc cuộc trò chuyện lần này.

Trình Thâm biết, toàn phủ cũng chưa ăn cơm. Trong lòng có chút áy náy, bước nhanh đuổi theo Trình Ngạn Cảnh:

“Ngạn Cảnh, sau này dùng bữa không cần chờ ta đâu...”

Nhưng Trình Ngạn Cảnh tựa như không nghe thấy, ừ cũng không ừ một tiếng.

Một lúc sau, Trình Ngạn Cảnh quay người lại, nói với Trình Thâm:

“Chuyện sinh nhật, người còn giữ lời tặng quà cho ta không?”

“Đương nhiên giữ lời, người muốn cái gì?”

“Ta muốn dạy người tập viết.”

#tập viết#

Trình Thâm biết, khi Trình Ngạn Cảnh muốn làm một chuyện gì đó, thì tuyệt đối không phải nói suông.

Sau khi ăn trưa xong, Trình Thâm trở về phòng ngủ, lúc thức dậy đang chuẩn bị tới thư phòng tìm Trình Ngạn Cảnh.

Vừa mở cửa phòng, thân ảnh cao lớn bất ngờ đập vào mắt, Trình Ngạn Cảnh xoay người lại, nói:

“Ngủ có ngon không?”

Trình Thâm hỏi: “Đã đến sao không gọi ta tỉnh?”

Trình Ngạn Cảnh: “Cũng không phải việc gấp, ở đây chờ là được.”

Một câu đem Trình Thâm triệt để chặn họng.

Hai người câu được câu không cho tới thư phòng. Trên mặt Trình Ngạn Cảnh không có bất kỳ dấu hiệu tươi cười nào, nhưng Trình Thâm lại cảm nhận được Trình Ngạn Cảnh tâm tình rất tốt.

Lòng của hắn cũng dần dần mềm mại hơn, cảm thấy khoảng cách với Trình Ngạn Cảnh lại trở về như trước kia.

Ngước mắt lên nhìn, Trình Ngạn Cảnh đang ngồi trên bàn giấy mài mực, ngón tay thon dài trắng nõn phân đốt rõ ràng, đôi mắt dài sụp xuống, lại có một loại khí chất thanh nhã trầm ổn không tả được.

Khóe miệng Trình Thâm lộ ra một tia ý cười ôn hòa, trong mắt liền mang theo ôn nhu chính hắn cũng không phát hiện ra, lúc trước hắn cảm thấy Trình Ngạn Cảnh là kiểu người cao lớn thô kệch khiến hắn phải ngước lên mà nhìn, lúc này hắn mới thấy rõ hành vi cử chỉ của Trình Ngạn Cảnh mang trên mình khí chất êm dịu kiểu công tử văn nhã.

Kỳ thật cũng chỉ tại Trình Thâm kiến thức nông cạn mà thôi. Từ lúc Trình Ngạn Cảnh tiên y nô mã nhất cá kinh phong chạy trong Lâm Uyển, tư thái thiếu niên hiên ngang phong độ liền truyền khắp kinh thành, lúc này đã không biết trở thành mẫu người trong mộng của bao nhiêu khuê nữ.

Chờ Trình Ngạn Cảnh lớn lên một chút, liền hiểu được mà thu liễm bớt tài năng và phong hoa.

Trong quá trình này, loại người phản ứng trì độn ngốc nghếch như Trình Thâm hiển nhiên là hoàn toàn không biết gì hết. Không chỉ hoàn toàn không biết gì, mà thậm chí chỉ coi Trình Ngạn Cảnh năm đó như một hài đồng mà đối đãi.

Có đôi khi, trong ý thức chờ đợi quá lâu, sẽ xem nhẹ sự phát triển cùng biến hóa của vạn vật.

Vào lúc này, Trình Thâm cuối cùng cũng cảm giác tới biến sự biến hóa.

Mặc dù là dễ dàng được làm lão cha, nhưng mà “tình cảm người cha” của Trình Thâm tuyệt đối không phải cái giá rẻ.

(cũng chẳng rõ đoạn này @.@ có thể nói là hiểu, lại có thể nói là không hiểu)

Kỳ thật công chúa nói cũng không sai, Trình Ngạn Cảnh đến tuổi này rồi, chuyện quan trọng nhất đáng bàn bạc chỉ có một —— chung thân đại sự.

Trình Thâm vẫn còn hàm súc, vốn muốn ho nhẹ một tiếng thuận thuận khí, tăng thêm lòng dũng cảm cho mình, đang chuẩn bị bắt tay vào vấn đề hồi y có ý với nữ tử nào không.

Lại không nghĩ rằng, khí còn chưa thuận xong, Trình Ngạn Cảnh liền ngẩng lên đánh đòn phủ đầu:

“Có chuyện gì sao?”

Nhắc tới cũng kỳ, rõ ràng là một chuyện nghiêm túc, Trình Thâm lại như có tật giật mình, vội nói:

“Không có gì.” Sau đó, cười cười, bổ sung: “Nhìn người hôm nay như vậy, đột nhiên cảm thấy rất vui mừng, cũng rất tự hào.”

Trình Ngạn Cảnh ngẩn người, trong mắt lóe lên một tia ranh mãnh, nhếch miệng khẽ cười cười, thấp giọng nói:

“Chuyện người không biết còn khá nhiều đấy.”

Trình Thâm nghe vậy, trầm nghĩ cuối cùng cũng tìm được một tia tung tích của Trình Ngạn Cảnh nói khó: Đặc biệt thích được khen.

Hắn thuận theo Trình Ngạn Cảnh mà nói tiếp:

“Còn có cái gì nữa? Nói với ta đi.”

Trình Ngạn Cảnh đem bút lông đã chấm mực nhét vào tay Trình Thâm, đi đến phía sau hắn, ôm hắn từ phía sau, lòng bàn tay ấm áp phủ trên mu bàn tay Trình Thâm, nói khẽ:

“Cầm bút.”

Thân thể Trình Thâm lập tức cứng lại luôn, trong lúc nhất thời cũng không đẩy ra, không đẩy ra lại cảm thấy không được tự nhiên —— tuy nói hắn vẫn muốn thân cận với Trình Ngạn Cảnh, nhưng loại thân cận này khiến hắn có loại cảm giác như ngồi trên đồng lửa.

Trình Ngạn Cảnh phát giác được Trình Thâm câu nệ, hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Hai người sát lại cực gần, Trình Thâm thậm chí có thể cảm nhận được khí tức ấm áp của Trình Ngạn Cảnh nhẹ lướt qua cổ mình.

Hắn vẫn không nhúc nhích, mở to mắt nhìn nói:

“Ngạn Cảnh, như vậy này có phải không thuận tiện lắm không...”

“Sẽ không.” Trình Ngạn Cảnh nhàn nhạt nói: “Chuyên tâm.”

Liếc thấy Trình Thâm giãn nở mi phong cuối cùng cảm nhận được người trong ngực dần thả lỏng thân thể, khóe miệng câu một cái, nắm chặt bàn tay trắng nõn của người trong lòng lướt trên giấy cực kỳ nghiêm túc, nhất bút nhất hoa viết lên hai chữ “Trình Thâm”.

Trình Thâm vui vẻ, bất động thanh sắc đã rời khỏi Trình Ngạn Cảnh, cười nói:

“Hai chữ này ta biết nè.” Dứt lời, tự mình vung bút bắt đầu viết.

Trên giấy thêm vào ba chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, liên tiếp viết bên trái hai chữ “Trình Thâm.”

Giữa hai chữ “Trình Thâm” khoảng cách trắng còn rất nhiều, lưu lại ở mặt giấy sau ba chữ, nhìn qua đặc biệt tinh tế.

Trình Ngạn Cảnh kinh ngạc nhìn Trình Thâm.

Trình Thâm có chút ý không tốt nói:

“Ta trước kia trộm học qua, lúc mà người vẫn đang đi trên đường ấy.”

Năm đó Trình Thâm mới hơn 6 tuổi.

“Như vậy phải không?”

Trình Ngạn Cảnh không đếm xỉa tới rút tờ giấy ra, thay tờ mới.

Trình Thâm vẽ tranh là lão luyện, chỉ vắn vện nửa canh giờ, chữ hắc viết đã mơ hồ có kinh lực cùng bút cốt, tự nhiên không cần Trình Ngạn Cảnh cầm tay dạy.

Đợi khi mặt trời ngả về phía tây, trên bàn nhỏ một đồng giấy lộn đầy chữ viết. Trình Thâm muốn đi dọn dẹp, Trình Ngạn Cảnh lại vượt lên trước một bước bắt đầu dọn:

“Người trước đi rửa tay, để ta dẹp là được.”

Trình Thâm cũng không cố chấp, từ trưa đến giờ ghi ghi chép chép cũng mệt lắm rồi, thích thú nói:

“Mau đi ăn cơm thôi, nếu người không còn chuyện gì khác thì cùng ta qua bên kia ăn cơm, ăn đồ đồ ăn đầu bếp nấu hơi nhiều, lãng phí.”

Trước kia cứ vào giờ này, Trình Ngạn Cảnh hơn phân nửa là ở trong phủ.

Trình Thâm đi được một lúc lâu, Trình Ngạn Cảnh nhẹ nhàng rút ta tờ giấy ở dưới cùng, khóe miệng mang một tia mỉm cười.

.-. Ngạn Cảnh là công thì phải, nhỉ? Văn án có nói niên hạ a

~[1.6.18; 8.15 AM]

3. Chương 2-2

#Nhàn phú#

Hôm đó sau khi vào triều xong, Trình Thâm liền theo thường lệ đi về —— nói hắc vào triều cũng không phải để trang trí thôi, có thể nghe báo cáo và quyết định công sự cũng là thánh ân rồi.

Mới vừa đi chưa được mấy bước, đã bị Đình công công là thái giám thân cận của hoàng thượng cản đường.

“Hầu gia chậm một chút đã.”

Trình Thâm nghe lời đi chậm lại, trên mặt lộ ra tiểu ý nhàn nhạt, nói với Đình công công:

“Không biết Đình công công có chuyện gì?”

Đinh công công biểu tình sâu không thấy đáy cười:

“Ta chỉ là một hạ nhân, nào dám có việc gì với hầu gia, đây chẳng phải là hoàng thượng nhớ nhung hầu gia sao, mời ngài tới Ngự Thư phòng một chuyến, tâm sự việc nhà.”

Trình Thâm sắc mặt biến hóa, nhẹ gật đầu.

“Vậy thì xin mời.”

Ngự Thư phòng.

Đợi một hồi lâu, hoàng đế mới từ trong đám người hầu quỳ rạp đi vào cửa.

Trình Thâm vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Miễn lễ.” Lúc này hoàng đế thay long bào, mặc thường phục, nhưng Trình Thâm vẫn như trước cảm giác áp bách mười phần.

“Tạ bệ hạ.” Trình Thâm cẩn thận đứng lên, ánh mắt nhưng không dám nhìn về phía hoàng đế, cũng không nhúc nhích nhìn chằm chằm mặt đất, tựa như có thể nhìn ra một đóa hoa từ trong đó.

Chỉ nghe hoàng đế cười một tiếng:

“Xem ra Ngự Thư phòng phải đổi mới một chút rồi.”

Trình Thâm nghi hoặc ngẩng đầu:

“Bệ hạ?”

“Đảm bảo phía dưới không có mỏ vàng nào, bằng không tại sao hầu gia cứ nhìn chằm chằm vào sàn nhà chứ?” Hoàng đế tiếp tục cười nói.

Trình Thâm giờ mới hiểu được hoàng đế đây là đang trêu ghẹo mình, vội vàng quỳ xuống nói:

“Tiểu thần ánh mắt thô bỉ, mong bệ hạ bỏ quá cho tiểu thần.”

Hoàng đế nói: “Trẫm có nói trách phạt ngươi?”

Trình Thâm: “Chưa hề.”

“Vậy vì sao ngươi lại quỳ? Trẫm có đáng sợ như vậy sao?” Hoàng đế dè dặt âm thanh hỏi.

Trình Thâm nói: “Tiểu thần tự biết thất lễ, mong bệ hạ thứ tội.”

“Trẫm nhưng ngược lại cảm thấy ngươi chẳng những vô tội, hơn nữa còn có công.”

Trình Thâm thấp giọng nói: “Tiểu thần không dám.”

Bên tai lại truyền tới tiếng cười của hoàng đế: “Tính tình thật ra rất giống cha ngươi đấy, đứng lên đi.”

Trình Thâm cả người cứng đờ, nhưng vẫn kiên trì đáp: “Tạ bệ hạ.”

Hoàng đế khoát tay ra hiệu cho đám người lui, nói:

“Trẫm hình như đã lâu không gặp đứa cháu ngoại trai kia rồi, nếu lúc nào nó rảnh rỗi, ngươi dẫn nó tiến cung gặp trẫm.”

Trình Thâm: “Vâng.”

“Nghe nói nó rất thân với khanh?”

Trình Thâm nói: “Ngạn Cảnh từ nhỏ đã cùng thần lớn lên, là một đứa nhỏ khiêm tốn dễ gần.”

Hoàng đế ha ha cười: “Trẫm nghe nói nó trên giáo trường cũng là một người giỏi nhỉ.”

Trình Thâm khẩn trương hơi hơi chậm lại, trên mặt không khỏi treo vẻ tươi cười:

“Đứa nhỏ này nào có thể chịu được cực khổ, tam thiên lưỡng đầu tiện chạy qua Lâm Uyển thôi, quanh năm luyện ra được.”

“Việc học cũng không thể lơ là.” Hoàng đế trầm tư một lát nói: “Tuổi nó cũng không còn nhỏ, bằng tuổi nó các công tử ca nào không phải là cưới vợ sinh con rồi, phải để nó kiềm chế tâm. Đến lúc đó ta trong triều thay nó tìm một chức quan phù hợp, ban cho nó một tòa trạch viện, để nó bắt đầu vào triều nghe chính sự.”

Trình Thâm: “Tạ bệ hạ.”

Rời khỏi Ngự Thư phòng, Trình Thâm sau lưng toàn bộ ướt đầm, đồng thời, trong lòng có một cỗ thất lạc cùng phiền muộn không nói nên lời: Hắn từ lâu đối với việc mất đi song thân gần như không có ký ức.

Giọng nói của Lý đại nhân lần nữa vang vọng bên tai...

Trình Thâm lắc đầu, đem suy nghĩ tạp nham đuổi ra khỏi đầu, không nhanh không chậm đi trên đường gạch xanh tường đỏ trong cung.

Đúng vào lúc gió đông tuyết tan, gió mang hơi lạnh thổi tới, dẫn đến một hồi mưa phùn.

Hoàn hảo, hôm nay mang theo dù.

Vừa tới gần cổng lớn, lại thấy một thân ảnh dị thường quen thuộc, thanh sam lạc thác, luân khuếch thanh tuyến, đầu đang hướng về phía mình.

Không phải Trình Ngạn Cảnh thì là ai?

Trình Ngạn Cảnh trong tay cũng cầm một cái dù, trên mặt hỉ nộ bất biện.

Trình Thâm trước kia thường không mang dù.

“Sao có dù mà không biết che vậy?”

Trong dự liệu Trình Ngạn Cảnh sẽ tức giận, nhưng thực tế thì ngược lại, Trình Ngạn Cảnh chẳng những không tức giận, ngược lại tiến lên, như thường ngày, che dù cho hắn.

Trình Thâm chưa bao giờ thấy qua ánh mắt như vậy, rõ ràng mà lại chân thành, luôn luôn mang theo một tia đậm mặc bẩm sinh, như cố hết sức ẩn nhẫn cùng thăm dò.

Tuy nhiên, hắn không dám nghĩ sâu rằng đó là ôn nhu.

Trước kia Trình Ngạn Cảnh đối với mình quan tâm vô vi bất chí —— thực ra vẫn có chút khách khí mà xa cách, giữ một khoảng cách với mình, cứ như đối với trưởng bối vậy.

Cũng bởi vì như thế, Trình Thâm đối với Trình Ngạn Cảnh tổng có một loại yên tâm cùng... sợ hãi.

Thế nhưng là mấy ngày nay... nghĩ tới đủ loại chi tiết nhỏ trong mấy ngày nay Trình Ngạn Cảnh dạy mình tập viết...

Trình Thâm tâm treo lên cao, trong lòng có một cỗ cảm giác vô cùng bất an chậm rãi bốc lên.

“Tới gần chút đi.” Trình Ngạn Cảnh nói.

Trình Thâm ừ một tiếng, cười nói với Trình Ngạn Cảnh:

“Bệ hạ hôm nay triệu kiến ra, vì vậy có chậm một chút... chúng ta bàn về chuyện hôn sự của người...”

Trình Ngạn Cảnh đột nhiên lên tiếng cắt đứt lời Trình Thâm nói:

“Còn sớm nhỉ.”

Trình Thâm ngữ trọng tâm trường(*) nói:

(*)ngữ trọng tâm trường: lời nói thâm thía, tình ý sâu xa, lời nói thành khẩn...

“Ngạn Cảnh, người bình thường đến tuổi của người đã sớm cưới vợ sinh con rồi, những năm này là ta sơ suất, không suy nghĩ chu đáo cho người...”

“Vì vậy nói lòng vòng một hồi thì? Bệ hạ nhìn trúng tiểu thư nhà ai? Hay là nói, người thay ta chọn trúng tiểu thư nhà nào? Kỳ thật ta...” Trình Ngạn Cảnh tựa hồ có chút kích động, ngữ khí hơi trùng xuống, dứt lời, y phát hiện mình đã nói lỡ, hít sâu một hơi, mím môi ngừng nói.

Trình Thâm dáng vẻ tươi cười cứng ngắc trên mặt biển mắt, thở dài:

“Ngạn Cảnh, về nhà nói.”

Trình Ngạn Cảnh chau mày, nhẹ giọng hỏi:

“Nếu như ta có người ta thích thì sao hả?”

Theo lý thuyết, Trình Thâm nghe xong những lời này hẳn là cao hứng, sau đó vui vẻ hỏi Trình Ngạn Cảnh cô nương kia là ai? Thế nhưng Trình Thâm chẳng những không cao hứng, ngược lại có nhiều hơn một chút sợ hãi —

Hắn không hỏi là ai, mà chỉ nói:

“Có thể nhìn thấy người thành gia, ta cũng rất vui mừng.”

Trình Ngạn Cảnh cũng không theo thì không bỏ qua:

“Người sao không hỏi ta người đó là ai?”

“Mặc kệ nàng là ai, ta tin người cũng sẽ không khiến ta thất vọng, Ngạn Cảnh.” Đôi mắt trong cùng ôn hòa từ trước đến nay của Trình Thâm giờ mang theo phản bác kiên định cùng bất dung.

Lúc ngày thường, hắn đều là tiểu tâm dục dục nghênh hợp với đứa con trên danh nghĩa này, người khác đều chê cười hắn sợ Trình Ngạn Cảnh, hắn cũng không quan tâm lắm — hắn biết rõ Trình Ngạn Cảnh là quan tâm hắn, cho dù ngữ khí có kích động, ngang ngược hống hách. Trong lòng đều là thịt mềm, ngoại trừ hai con mắt trên mặt kia, người còn có một con mắt khác, ở trong lòng.

Hắn đều cảm thụ được hết.

(quần què, làm khó ta hả?-. các người nói cái mẹ gì đó?)

Sau khi dấu chân ngựa bị phát hiện xong, một đường truy tìm nguồn gốc, liền phát hiện manh mối không xa.

Trình Thâm sợ sẽ nghe được đáp án mình không cách nào tiếp nhận nổi.

Hắn thậm chí không biết phải giảng giải thế nào, nể đỡ nam tử nhỏ hơn hắn gần sáu tuổi này đi vào quỹ đạo, càng không biết mình đã dẫn ngoặt từ khi nào, cứ thế khiến đường tình cảm của Trình Ngạn Cảnh lệch hướng.

Trình Thâm trong tâm rất loạn.

Trình Ngạn Cảnh trong mắt hiện lên một tia âm đạm.

Lúc về tới Hâu phủ, Trình Thâm nói:

“Ngạn Cảnh, kể từ hôm nay, chúng ta phân viện ngủ đi.”

“Trước người không phải nói ta không thân cận với người sau, lúc này sao lại đẩy ta ra xa chứ?” Trình Ngạn Cảnh trên mặt thản nhiên, lời nói ra rồi lại mang thêm vài phần miễn cưỡng.

Trình Thâm quả thực tâm loạn như ma: “Ngạn Cảnh, đừng làm rộn.”

Trình Ngạn Cảnh: “Được.”

“... Thời tiết đầu xuân, đi dạo tới miếu cùng các bờ hồ hiệu cũng tốt, tới vùng ngoại ô đập thanh(*) cũng được...”

(*)đập thanh: đi chơi trong tiết thanh minh.

“Được.”

Trình Thâm cơ hồ là chạy trời chết.

—

Aizz, em chờ câu tỏ tình của anh đó Ngạn Cảnh

[2.6.18; 10:13 AM)

4. Chương 3

Thời gian như nước chảy trôi đi, đảo mắt đã đến sinh nhật Trình Ngạn Cảnh. Từ ngày đó tạm biệt ở cửa phủ đến giờ, Trình Thâm cùng Trình Ngạn Cảnh chưa từng chạm mặt.

Mới đầu hắn còn định trốn Trình Ngạn Cảnh, mấy ngày sau hắn phát hiện đó căn bản là dư thừa.

Lại lén lút nghe ngóng tình hình của Trình Ngạn Cảnh, hắn hoàn toàn tránh đi cơ hội chạm mặt cùng của mình với y, thật sự không biết nên tức giận hay may mắn nữa.

Chẳng lẽ có thể như vậy cả đời?

Trình Thâm hai ngày trước đã cáo ốm không vào triều, dù sao hắn ở đó nhiều nhất cũng chỉ để trang trí mà thôi. Có hắn hay không có hắn, thật sự chẳng có tí ảnh hưởng nào.

Cái này chỉ là thứ yếu thôi, thật ra, thật ra là, sinh nhật của Trình Ngạn Cảnh đến gần.

Từ sao giờ thìn, Trình Thâm liền bắt đầu do do dự dự, cứ nghĩ, cũng quyết đoán được cách giải quyết nào là tốt, rốt cuộc phải lấy loại thái độ nào đi đối mặt với Trình Ngạn Cảnh đây.

Thế là hắn lựa chọn phương án ngu xuẩn nhất —— tóm lại là không được nhắc lại nữa, phải tiếp tục điềm nhiên giả vờ câm điếc, nói không chừng có thể khiến mọi chuyện như chưa từng phát sinh.

Hắn suy nghĩ có chút phiêu đảng, cảm thấy phải chuẩn bị thật tốt trước khi gặp Trình Ngạn Cảnh, toàn bộ thân thể như lọt vào sương mù hi lý hồ đồ, liền đi tới thư phòng.

Cũng thật trùng hợp, Trình Ngạn Cảnh vừa đúng lúc đẩy cửa đi ra.

Hai người trong nhất thời đều có chút lúng túng, bốn mắt nhìn nhau, xung quanh yên tĩnh đến nổi tiếng cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Cuối cùng nhất vẫn là Trình Thâm phá vỡ trầm mặc, hắn giả bộ ung dung nói:

“Vừa muốn tới đây nhìn xem, không nghĩ tới người lại ở đây.”

Trình Ngạn Cảnh một tay còn vịn vào cửa, trên mặt không có biểu cảm gì, cứ như vậy lẳng lặng nhìn Trình Thâm.

Trình Thâm thấy y không nói lời nào, cúi đầu nhìn giày của mình, ý đồ đánh vỡ cục diện bế tắc:

“Có chuyện gì à, người muốn đi ra ngoài sao?”

Trình Ngạn Cảnh gật gật đầu, cúi nhìn giày của mình, môi mỏng khê mím, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trình Thâm lại hỏi:

“Trở về bao lâu rồi?”

“Cũng không rõ lắm.”

Trình Thâm trong tâm lướt qua một hồi thất lạc, nhưng vẫn cười nói:

“Vậy thì nhớ về sớm, ta... muốn chờ người cùng ăn bữa tối.”

(Đang dịch đoạn này nghe wo men bu yi yang, đúng tâm trạng ghê ha)

“Được.”

Lời nói đến đây không có lãnh đạm cũng không có nửa phần nhiệt tình.

Lúc đó hần mới phát hiện, lừa mình dối người thật sự vô cùng ngu xuẩn.

Tâm sự nặng nề cả một ngày đã đi qua, thẳng đến giờ hội, Trình Ngạn Cảnh vẫn chưa trở về nữa.

Tỉ mỉ chuẩn bị đồ ăn đã sớm nguội ngắt rồi, Trình Thâm sai người đem tới phòng bếp hâm nóng lại, còn mình ngồi trong phòng chờ Trình Ngạn Cảnh về. Lần này chờ một chút, đã đến giờ tỵ.

Trình Ngạn Cảnh cuối cùng cũng về rồi.

Cách một khoảng cách, Trình Thâm vẫn ngửi thấy mùi rượu. Bất quá rất hiển nhiên, Trình Ngạn Cảnh cũng không say.

(Ta mong chờ một màn say rượu loạn tính a~:v)

Trình Thâm hỏi: “Đói bụng không?”

Bình tĩnh xem xét, Trình Thâm là một người vô cùng thiện tâm, có thật nhiều việc hoặc lớn hoặc nhỏ hần dù thế nào cũng cười, thường ngày cũng không kiêu ngạo cái gì, đối xử với mọi người cũng rất thân thiện.

Này nói cũng không phải bởi vì hần thần kinh có vấn đề hay vô tâm vô phé.

Trình Ngạn Cảnh trong lòng thật ra rất rõ ràng.

Hần đứng ở bậc thang trước phòng, nhìn miệng Trình Thâm, nội tâm đã khổ sở lại đau lòng, cũng chỉ có thể nói một câu yếu ớt mà vô lực xin lỗi:

“Thực xin lỗi, ta đã về trễ rồi.”

Dứt lời, không chút do dự vài bước nhảy lên bậc thang, nhẹ giọng hỏi:

“Người ăn chưa?”

“Vẫn chưa có, chờ người mà.” Trình Thâm trên mặt lộ ra thật cao hứng, thân thể lại không tự chủ được lui về sau mấy bước, rất tận lực cùng Trình Ngạn Cảnh giữ vững khoảng cách.

Trình Ngạn Cảnh tựa hồ không tính toán, nói:

“Vậy thì cùng một chỗ đi.”

Toàn bộ quá trình đều im ắng mà nặng nề, ngày thường hai người đối thoại cũng không nhiều, nhưng bầu không khí rất ấm áp và yên tĩnh.

Trình Thâm trong lòng có chút ảm đạm, ý đồ làm sinh động bầu không khí:

“Đường Lê viện hoa nở rất đẹp, người rảnh rỗi thì tới xem, thuận tiện cũng tới xem mẹ người, mấy ngày nay nàng rất nhớ người.”

“À, đúng rồi, rảnh rỗi thì cùng ta tiến cung một chuyến, bệ hạ từ lâu đã luôn nói ta đưa người đến.”

Trình Ngạn Cảnh không nói gì, rồi lại buông bát đĩa xuống, nhặt lên một đôi đũa khác trên bàn gấp thức ăn cho rr.

Theo sát đó lại là trầm mặc như nước.

Trình Thâm thật sự không chịu được lo lắng sự trầm mặc kéo dài, cũng không muốn trở mặt nhìn khoảng cách của hần và Trình Ngạn Cảnh càng ngày càng xa, nhin không được mở miệng nói:

“Ngạn Cảnh, ta chỉ còn lại một người thân là người thôi.”

Ngữ khí rất nhẹ, nhưng là hần đã phải quyết tâm thật lớn mới nói ra khỏi miệng, thậm chí hết sức cầu khẩn cùng bất lực.

Trình Ngạn Cảnh chưa bào giờ nghe Trình Thâm có ngữ khí nói chuyện như vậy.

Một khắc này, y mới biết mình có bao nhiêu ích kỷ cùng tùy hứng, y biết rõ phần tình cảm này lộ ra ngoài sẽ quấy rối tới Trình Thâm, khiến y khổ sở tự trách, nhưng vẫn nhin không được giữ trong lòng một tia

may mắn, như là người trong hoang mạc nhìn thấy ảo ảnh tựa như ảo mộng vì trong lòng còn có điều chờ mong — y đến cùng hy vọng cái gì đây?

“Ta biết rồi mà.” Giọng nói y hơi khàn, đè nén tình cảm vươn tay ôm người bên cạnh, nhẹ nhàng tựa đầu vào cần cổ Trình Thâm, như là cún con bị thương: “Ta biết rồi mà, thực xin lỗi, Trình Thâm.”

Mấy ngày nay, trong triều xảy ra chuyện lớn, hoàng đế bị bệnh.

Theo tin tức các trọng thần lên truyền ra, bệnh này của hoàng thượng, cũng không sống được mấy ngày nữa. Mà bản thân hoàng đế tựa hồ cũng ý thức được điểm này, bắt đầu liên tiếp triệu kiến trọng thần vào cung.

Nhưng mà kỳ quái chính là, hoàng đế từ đầu đến cuối cũng không triệu kiến thái tử.

Trong lúc nhất thời, triều đình trên dưới nhao nhao phỏng đoán xem trong cái hồ lô này của hoàng đế rốt cuộc chứa thuốc gì — đời sau của đương kim bệ hạ chỉ vền vẹn có một đứa con trai là thái tử.

Bất quá, phàm là chuyện hư hỏng của thái tử khiến bệ hạ không vui trong lòng mọi người đều biết rõ.

Lý đại nhân lại quang lâm Trình phủ.

Trình Thâm vẫn là bộ dáng do dự như cũ, suy cho cùng, hẳn đối với Lý đại nhân vẫn là bán tín bán nghi, hẳn thật sự nghĩ không ra lý do hoàng đế căm hận mình.

Còn nữa, hẳn không buông nổi Trình Ngạn Cảnh.

Ngay khi Lý đại nhân tận tình khuyên bảo khuyên can Trình Thâm, thánh chỉ tại hoàng cung đã đến, yêu cầu Trình Thâm nhập cung.

Trình Thâm không biết, sau khi mình vừa rời phủ, Lý đại nhân liền tới Đường Lê viện.

“Công chúa, tiểu thần đáng chết, không thể thuyết phục hầu gia.”

Phụ nhân tựa hồ đã sớm liệu kết quả:

“Bỏ đi, có một số việc nếu như tránh không được, chỉ bằng trực tiếp đối mặt. Là được... Sợ rằng Ngạn Cảnh phải thương tâm rồi...”

Tầm cung của hoàng đế.

Trình Thâm quỳ gối trước long sàng, không nói một lời.

“Người biết trầm tại sao gọi người tới không?” Thanh âm suy yếu già nua đã mất đi tất cả uy nghiêm ngày thường, hoàng đế giờ phút này, chỉ là một lão nhân bệnh tật.

Trình Thâm thấp thỏm trong lòng, tổng cảm giác có chuyện gì đó sẽ phát sinh, mí mắt giật liên tục, hít sâu nói:

“Tiểu thần khoong biết, kính xin bệ hạ chỉ rõ.”

“Trình Thâm...”

“Có tiểu thần...”

“Trẫm... xin lỗi Trình gia các người... Người không nên trách trẫm, năm đó... ta cũng là bất đắc dĩ.”

Trình Thâm đối với nội dung trong lời nói của hoàng đế cảm thấy chẳng hiểu ra sao:

“Bệ hạ đừng khiến tiểu thần tổn thọ, hai mươi năm này, bệ hạ khoan ân đối với Trình gia, lại còn cho ân sủng, Trình Thâm mới có thể có ngày hôm nay...”

Hoàng đế lại hữu khí vô lực mỉm cười một cái:

“Chân tướng đằng sau đoạn thời gian đó... sợ là hận muốn chết ta...”

Trình Thâm: “Bệ hạ?”

“Được rồi, ta mệt rồi, người hãy lui ra đi, về phủ đợi thánh chỉ.”

Thánh chỉ?

Trình Thâm không dám nhiều lời:

“Mong bệ hạ sớm ngày bình phục, thần cáo lui.”

Bên ngoài tấm cung truyền đến tiếng cãi vã.

Trình Thâm cả kinh túa đầy mồ hôi lạnh —— hần tựa hồ nghe thấy tiếng Trình Ngạn Cảnh. Sợ hoàng đế tức giận, vừa định quỳ xuống xin lỗi, lại trông thấy khuôn mặt già nua của hoàng đế hiện lên một tia sầu khổ đề tiểu giai phi(*).

(*) đề tiểu giai phi: không biết nên khóc hay cười, dở khóc dở cười, cười ra nước mắt...

Một khắc này, Trình Thâm bỗng nhiên ý thức rõ được, địa vị cao được tôn sùng như thế nào, giờ phút này nằm trên long sàng chỉ là một con người, có thất tình lục dục, có hối hận sai lầm.

Tại trước mặt lão bệnh tử, kỳ thật mỗi người đều giống nhau.

Trình Ngạn Cảnh đã nhanh cất bước vào trong được, phía sau còn một đám thị vệ cùng thái giám có ý ngăn cản y, nhưng lại không dám chính thức đứng ra cản đường Trình Ngạn Cảnh.

Trình Ngạn Cảnh thở hổn hển, trực tiếp phớt lờ người trên giường, nhìn về phía Trình Thâm, đỏ mắt hỏi:

“Người cũng biết rồi sao?”

Trình Thâm sững sờ, bàn tay thấp thoáng dưới ống tay áo đã nhanh nắm thành quyền.

Hần nhớ lơ mơ tới lúc Trình Ngạn Cảnh còn nhỏ, là vô cùng ghét ăn cá.

Lại một lần ở bữa tiệc trong cung, hoàng đế cũng nói qua mùi cá là mùi khó ngửi nhất.

Trong đầu hần lướt qua rất nhiều đoạn ký ức, một đáp án vừa buồn cười vừa vớ vẩn dần dần hình thành, miêu tả sống động. Thế là, hần hướng nhìn hoàng đế, ánh mắt tràn đầy khó có thể tin.

“Ngạn Cảnh đích xác là con của ta.”

(Sét đánh ngang tai ta má ơi!)

Những lời này đối với hần như ngọc tử ẩn xuống, tuyên cáo hết thảy đều kết thúc, tra ra manh mối, liền tự gạt mình rằng tìm không được.

Trình gia một đường nhận được thánh quang, ngược dòng tìm gốc, thì ra chỉ là một đám cam tâm tình nguyện chết thay mà thôi.

Vô lực hồ chuyện mọi chuyện, coi như là đã biết chân tướng, cũng chỉ tăng thêm bi thương mà thôi. Xem ta thật sự không thể sống quá thanh tĩnh được.

Trình Thâm khê thở dài một hơi, bước chân hư nhuyển bước ra khỏi tấm cung.

Người này chính là như vậy, bất luận chuyện gì xảy ra cũng không trút giận lên thân người khác, có chuyện gì đều tự mình âm thầm chịu đựng, tình nguyện chịu thiệt cũng không muốn tổn thương người khác.

Trình Ngạn Cảnh mắt đỏ tựa như một con thỏ, nhưng trong mắt lại không có nước mắt —— ánh mắt của y hạ xuống người hoàng đế, hỏi:

“Người dám đối diện với lương tâm mình sao?”

Không người nào nghĩ tới, hai mươi năm trước, hài tử trong bụng Minh Thanh công chúa, là hoàng huynh cùng cha khác mẹ của nàng. Lúc đó để vị của ông chưa vững vàng, thế lực trong triều phản đối nhưng ông vẫn như cũ kiêu ngạo ngoan cố, ông tuyệt đối không thể té ngã từ chỗ này được, thời điểm mấu chốt —— ông đem cánh tay phải đắc lực Trình Hằng của mình ra.

“Thần vì quân tử, tử đắc kỳ sở(*), chỉ còn đứa con út là không yên lòng, mong bệ hạ che chở nhiều hơn, thần dù có chết cũng không hối tiếc.”

(*) Thần vì quân tử, tử đắc kỳ sở: Thần vì quân mà chết, chết có ý nghĩa

Nếu như không phải hoàng tự(*) khó khăn, thái tử hư hỏng, nên phải bí mật đem hơn mười nhân mạng của Trình gia chôn vùi dưới lòng đất.

(*)hoàng tự: con cháu nối dõi của hoàng gia.

Tiếc rằng không như mong muốn —— tất cả đều là báo ứng.

“Ta đời này chính là họ Trình, nhận được sự sủng ái của cữu cữu, Ngạn Cảnh thật sự chịu không nổi.”

Đây là câu cuối cùng Trình Ngạn Cảnh nói sau khi rời cung.

Trình Ngạn Cảnh lấy tốc độ nhanh nhất về Trình phủ, lại biết được Trình Thâm căn bản chưa trở về.

Trình Ngạn Cảnh thẳng đến Đường Lê viện mà trước nay chưa từng bước vào.

“Hắn ở đâu rồi?”

Phụ nhân giận dữ, thanh âm lạnh lùng nói: “Ngạn Cảnh, đừng hồ nháo!”

Trình Ngạn Cảnh: “Ta lúc nào nói ta đang hồ nháo?”

Trong đôi mắt đẹp của phụ nhân cất giấu một tia oán ý: “Triệu Ngạn Cảnh! Người cho rằng bộ dạng mình như vậy là bình thường hả? Người có biết mình đang làm cái gì không?”

“Ta rất rõ mình đang làm cái, kẻ hồ nháo chính là các người.”

Trình Ngạn Cảnh: “Các người thiếu nợ hắn nhiều lắm.”

“Người muốn đi đâu?” Phụ nhân đã mất đi thanh nhã sang trọng ngày xưa, khàn cả giọng hô: “Người không biết bây giờ rồi đi sẽ có hậu quả gì sao?”

“Người trong lòng tự hỏi, hai mươi năm này, cuối cùng coi ta là cái gì hả? Nếu không phải thái tử hư hỏng, ánh mắt người nửa điểm cũng chưa từng hạ trên người ta, tổn thương ta không sao cả, nhưng mà, người tuyệt không thể tổn thương hắn.”

“Dọn dẹp xong cục diện rối rắm này.” Trình Ngạn Cảnh dừng một chút, tiếp tục nói: “Chúng ta liền thanh toán xong xuôi.”

Nói xong, cũng không để ý lệ quang trong mắt phụ nhân, ra khỏi Đường Lê viện.

Loạn luân.-. I don”t like.-.

(5.6.18; 12:03 AM)

5. Chương 4

Trình Thâm mấy năm này đi qua rất nhiều chỗ, nơi nào ít người liền hướng về nói đó. Nhắc tới cũng thật kỳ tích, dựa theo thước đánh giá của Trình Ngạn Cảnh, Trình Thâm thuộc loại vừa ra ngoài đã bị người lừa gạt, rồi nhà nửa dặm liền không thể tự gánh vác sinh hoạt hàng ngày. Lục lại lịch sử chuyện cũ của Trình Thâm, chắc chắn cũng sẽ quay về sớm thôi.

Nhưng thần kỳ ở chỗ, hắn chẳng phải vẫn sống tốt sao.

Năm thứ nhất, hắn chui rúc ở một căn nhà nhỏ trong thôn cách hoàng thành hơn mười dặm, sinh sống một chỗ cùng các thôn dân, nghe ngóng các chuyện lớn xảy ra trong hoàng thành, bao gồm chuyện hoang đường là hoàng thượng trước lúc chết vì bệnh nặng phế đi thái tử luôn ức hiếp dân chúng kia, lại đưa chái ngoại của mình lên làm thái tử. Sau đó lại nghe chuyện thái tử thay hoàng đế quản việc triều chính, trong lòng cuối cùng cũng phần nào buông xuống.

Thế là lại xuôi nam. Vốn tưởng rằng trời cao hoàng đế xa, còn chưa từng nghĩ tới thái tử kia có thể làm ầm ĩ gì, mộng cũng ngồi chưa nóng liền nghe muốn tiến hành cái gì cả cái gì cách. Còn thiết lập một thứ tổ chức quan liêu tên là “Ba ty”...

Trình Thâm cũng không hiểu cái này, chỉ biết là trong kinh thái bình, sau đó hần mới đi xa một chút.

Đã trèo lên ngồi mấy ngọn núi nổi tiếng, đã vượt qua vô số sông lớn, đi qua vùng sa mạc nghèo khó phía tây, cũng lãnh hội hương hoa tháng hai của Giang Nam.

Những nơi này chưa từng giữ chân hần được, chân hần vẫn như trước bước đi không dừng lại.

Thăng đường đến một bộ tộc chuyên chăn thả ngựa trong thôn nhỏ giáp biên giới, một khắc khi trông thấy đám thiếu niên rong ruổi trên lưng ngựa lau mồ hôi giương cung, hần một thoáng giật mình.

Kinh Thi có nói:

Y ta xương hề, kỳ nhi trường hề. Ưc nhược dương hề, mỹ mục dương hề. Xảo xu thương hề, xạ tắc tang hề.

Y ta danh hề, mỹ mục thanh hề, nghi ký thành hề. Chung nhật xạ hầu, bất xuất chính hề, triển ngã sanh hề.

Y ta luyện hề, thanh dương uyển hề. Vũ tắc tuyển hề, xạ tắc quán hề. Tứ thí phản hề, dĩ ngự loạn hề. (*)

Hần chưa bao giờ thấy qua bộ dáng Trình Ngạn Cảnh ở trên võ đài cưỡi ngựa bắn tên, bất quá nghĩ đến, chắc cũng là tư thế hiên ngang như này, khí thế như phong — nhất định còn tiêu sái hơn này, khí thế hơn này.

Hần ở lâu dài như vậy, chỉ chớp mắt đã qua hai năm.

Quê nghèo hoang dã lắm, hần cũng chẳng nghe được bất luận chuyện gì liên quan tới kinh thành nữa.

Cho đến một mùa thu, Trình Thâm thừa đưa đất đầy quen biết với một vị thủ lĩnh bộ lạc ngoại tộc, trong lúc hai người thoải mái chề chén, Trình Thâm hữu ý vô ý hướng gã tìm hiểu chuyện trong kinh.

Không biết Ngạn Cảnh bây giờ dùng tên nào nhỉ? Vẫn gọi Ngạn Cảnh sao?

“Ngạn... Ngạn Cảnh?” Thủ lĩnh bộ lạc kia uống hơi nhiều Thiêu Dao Tử, ngữ khí có chút kéo dài, suy tư một lát, nghi ngờ nói: “Thánh thượng hình như danh tự là Triệu... Dịch...”

Tâm Trình Thâm thoáng chốc liền nguội lạnh một nửa.

Những năm này, tự xưng là đọc vạn quyển sách đi ngàn dặm đường, trong tim đã ghi tạc bao kiến thức, nhưng vẫn là rối loạn một tắc vương.

Triệu Dịch là tên của thái tử bị phế.

Mới tờ mờ sáng, hần đã chạy đến chuồng ngựa dắt một con khoái mã, vội vàng hấp tấp muốn đi về phía bắc.

“Người muốn đi đâu?” Một thanh âm trầm thấp mà êm ái nhất thời vang lên, tựa như quen thuộc, lại tựa như xa xôi, thời gian ngắn ngủi trong nháy mắt chưa kịp nghĩ gì đã trôi đi, đột nhiên vượt qua xan phong lộ tức hết một cái xuân xanh.

Trình Ngạn Cảnh một thân kỵ binh phục của ngoại tộc, dắt một con ngựa đỏ đứng ở cửa lớn, nhẹ giọng hỏi:

“Còn tưởng ta tìm dễ lắm sao?”

Trình Thâm nhất thời nghẹn lời, trong mắt có một tia tối tăm không rõ trong lòng cuộn cuộn, hồi lâu sau, mới hỏi:

“Người tới đây bao lâu rồi?”

“Không lâu, cũng trên dưới hai năm.” Trình Ngạn Cảnh cười nói, hai mắt ửng đỏ, không đếm xỉa tới nói: “Xử lý tốt những chuyện xấu kia xong, ta vẫn luôn luôn tìm người. Ta đã quyết xong rồi, nếu như người nhất mực không quan tâm ta, ta đời này cứ như vậy thôi, cứ như năm xưa sống nốt quãng đời còn lại, yên lặng nhìn người già đi cũng tốt. Trình Thâm, cầu người đừng đuổi ta đi.”

Nếu không phải Trình Thâm muốn về bắc, y cũng không dám trắng trợn xuất hiện.

“Ta lúc nào thì không quan tâm người hả? Ta nếu không quan tâm người, tội gì phải đến bước cô độc một thân một mình như hôm nay?” Trình Thâm cười hỏi, nước mắt lại chảy ra rồi.

Dáng vẻ tươi cười của Trình Ngạn Cảnh cứng lại, vân đạm phong khinh trên mặt trong nháy mắt biến mất, trông mong nhìn Trình Thâm, vừa bất lực vừa đáng thương, không cam lòng nói:

“Trình Thâm, người nói lại đi.”

Nhân sinh bốn bề sóng dậy quá nhanh, nơi thời gian vực thẳm có thể trấn định tự nhiên, đến được vân đoàn mới biết sợ hãi —— chỉ sợ dễ dàng vỡ mộng.

Trình Thâm ngáp một cái, dắt ngựa đi trở về, xoay người không nhìn Trình Ngạn Cảnh, thanh âm nhưng có chút run rẩy:

“Bây giờ còn rất sớm, có muốn đi ngủ lại không?”

Trình Ngạn Cảnh như đầu gỗ đứng nguyên tại chỗ thật lâu, mới lấy lại tin thần, như đứa nhỏ chưa từng lớn lên, lên tiếng, nhanh chóng theo Trình Thâm vào phòng.

Đọc nhiều sách thánh hiền, đi núi non sông lớn, trải bao năm tháng, mới biết người trong lòng.

Hoàn

(*)Đoạn trích này ta không muốn dịch, lười dịch, lại không biết dịch sao cho đúng nghĩa + văn vẻ, không mất chất, thôi thì để nguyên, ai có nhu cầu ta cop raw nè:

:
, . , . , .
, , . , , .
, . , . , .

Vậy là hoàn rồi sao? Ta ngâm lâu quá nhỉ? >< xin=“” lỗi=“” a=“” ~=“” tại=“” đạo=“” đó=“” mất=“” húng,=“” chả=“” hiểu=“” sao=“” luôn,=“” chắc=“” tại=“” ta=“” tìm=“” được=“” ktt=“” với=“” kịch=“” tình=“” ca=“” của=“” bộ=“” “ma=“” đạo=“” tổ=“” sư=“” mà=“” ta=“” thích=“” nên=“” lọt=“” hổ,=“” đi=“” sub=“” một=“” đồng=“”>

Bộ này thật nhàm chán mà, thanh thủy văn + không có tình tiết gì nhiều, óp ~ bộ sau sẽ hay hơn, ta chắc chắn (mặc dù chưa xem qua), tên “Sau khi xuyên qua ta liền biến thành miệng quạ đen”, nghe đã thấy thú vị rồi nhỉ?._.) Lúc xem giới thiệu thì hình như anh công xuyên không.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-y-ky>